

Leto IX. (Vol. IX.)

7. APRILA 1917.

Štev. (No. 7.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogama: "Mali Ave Maria" in "Slovenska Žena"

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

Na forumu.

AKO prijetno dene človeku, ako najde v križu sočutno srce, ki z njim čuti in ki ga z ljubeznimi besedami tolaži. Vsaka ta beseda je kakor kapljica hladilnega olja, ki kane v skelečo rano. In če kdaj, dostopni smo za lepe besede v trpljenju. Kakor so pa take tolažljive besede prijetne za stiskano srce, tako se tudi naše srce nikdar tako hvaležno ne čuti, kakor do take osebe, ki nas v križih tolaži in ki kaže z našimi bolečinami sočutje.

Tudi za Marcelo je bil nastop Lupercijev, še bolj pa potem njegove tolažilne besede kakor hladilno olje, ki jo je pomirilo in ganilo. Potok solz se ji je vлил, ko je zopet dobila svoje čutila v oblast in se popolnoma zavedla.

"Marcela, dobra Marcela, pomiri se!" tolažil je Lupercij. "Dokler sem jaz tukaj, ga že naučim kako se mora ravnati s sestro!"

"O, kako sem nesrečna! Zakaj sem prišla za tem divjakom sem iz Rima."

"Prav si storila. Toda samo ne udaj se mu! Na vse zadnje pa vendar nisi njegova sužnja!"

Tolažil jo je Lupercij, kakor je vedel in znal. Marcela se je pomirila popolnoma. Odločila se je, da ne ostane več dolgo pri njem, če je tudi obljubila Oteomeru. Vrnila se bode nazaj v Rim.

"Jaz pa tudi ne bodem miroval, dokler ne zmaščujem krvi Eukratidine. Ta pr... pes me mora še občutiti."

"Danes zvečer se vidiva pri Oteomeru?" vpraša Marcela.

"Da, pridem. Sijromak Oteomero se mi smili. Samo škoda, da se je dal tudi on preslepiti."

"Da, vedno bolj mi je nerazumljivo, kako je mogoče, da se je človek, ki je toliko sovražil kristjane, ki so mu zaslepili celo lastno hčer, ko je lastna hči morala sramotno umreti radi te vere, sedaj še sam pridružil tej veri?"

"Da, nerazumljivo je tudi meni. Zlasti on, Oteomero!"

"Da, tega človek ne more drugače misliti,

kakor da deluje pri krščanstvu res neka višja moč. Kako strasten sovražnik krščanstva je bil Oteomero! Kako je divjal zoper nje, ki so se priznavali k tej veri. Sedaj je pa naenkrat — sam kristjan."

"Res, čudno je to! Vendar smatram jaz poniževalno za rimskega senatorja priznavati se k tej sramotni veri!"

"In kako ga je naenkrat ta vera predru-gačila! Saj to ni več stari Oteomero!"

"Čudno, čudno! Bolj ko človek premiš-ljuje, bolj se mu zdi čudno!"

"Dobro Toraj danes zvečer se vidiva?"

"Da!"

Srčna ti hvala, dobri Lupercij za tvo-je zanimanje za me in za tvoje tolažljive besede. Kaj bi bila reva sedajle počela, ko bi bogovi ne bili tebe pripeljali ravno o pravem času?"

"Mrtva bi bila naša dobra Marcela", pošali se Lupercij. "V podzemlju bi se že sprehajala!"

"Da, Lupercij! Hvala Ti!" Podala mu je roko, katero je Lupercij poljubil in od-hitel iz palače.

"Prokl . . . pes!" je čul za seboj glas Kastov, ki ga je ravno videl odhajati.

Silno razburjen in globoko užaljen je bil Kast. V lastni palači, pa naj se pusti žaliti od nižjega vojaškega poveljnika? On? Cesarjev namestnik cele Luzitanije? Ne! Maščevanje!

Da si pomiri razburjeno kri, ukazal si je pripraviti nosilnice. Hotel je iti ven malo po mestu.

Sužnja, ki mu je urejeval togo in mu danes nikakor ni mogel ustreči, je večkrat udaril, da je skoraj omedlel.

Nosilnice je zagrnil, ker ni hotel niko-gar videti in tudi ne odzdravjati. Na "for-umu" (mestnem trgu) je izstopil iz no-silnic in se sprehajal med množico, ki je bila tam. Od vseh strani so ga vsi po-zdravljali. Toda gledal je jezno na vse strani in odzdravil ni nikomur. Več vpliv-nejših meščanov in uradnikov bi ga bilo rado ogovorilo. Toda njegov temni in jezni pogled je prestrašil vsakega, da je hitro šel mimo v strahu, da bi ga Kast ne bil ogovoril. Poznali so ga, kako je strašen in

brezobziren, ako je jezen.

Več njegovih prijateljev ga je opazilo. Prišli so k njemu.

"Salve, amice!" — "Pozdravljen prija-telj, kaj pa danes kali solnce obraza na-šega dobrega glavarja?"

"Hahaha!" zasmejal se mu je drugi. "Kako lepo pristoja temni pogled našemu dražestnemu Kastu! Še furijam (boginja maščevalke) bi se danes dopadel!"

"Gotovo je naš Kast slabo spal. Ali se mu je pa sanjalo, da je Lupercij postal mesto njega namestnik cesarjev v Luzi-taniji!"

"Povej, povej, sladki Kast, kaj teži tvoje milo srce?"

"Psi ne znajo drugega kakor lajati", odgovori Kast zaničljivo.

"Včasih pa še ugtizniti", pripomni je-den izmed njih.

"Zato imamo pa za nje samo biče!" za-smeje se Kast, ki se mu je odgovor do-padel.

Zbijali so dalje šale in šli po forumu nekolikokrat gori in doli.

"Ecce! Poglejte še celo stavec senator Oteomero je že na forumu. Ta te mora imeti pa zelo rad, ko si mu umoril edino hčer!"

"Me malo briga neumni stavec!"

"Pa ti je vendar nevaren! Ali nisi le po njegovem prizadevanju postal name-stnik? Pri cesarju Deoklecijanu ima ven-ko moč!"

Kast se je ugriznil v ustnice.

"In Eukratida je bila celo tvoja neve-sta! Pošali se drugi.

V tem prineso Oteomerja ravno mimo njih.

Kakor voščena podoba sedel je na nosil-nici stari Oteomero. Globoka žalost se mu je brala na obrazu. Bil je v žaljni obleki. Enako so bili vsi oproščeni sužnji njego-vega spremstva, ki so šli pred nosilnico, ki so jo nesli in ki so šli za njo, vsi v žaljni obleki.

Vsi meščani so z vidnim sočutjem po-zdravljali sivega starčeka. Vsem se je smilil, kajti celo mesto ga je ljubilo in visoko čislalo. Kolikor prisrčneje so pa po-

zdravljali Oteomera, toliko več neprikritih grdih pogledov sovraštva je švignilo proti Kastu. Nekateri so nalašč pristopili k nosilnici in segali Oteomeru v roke in mu izražali sočutje in sicer tako glasno, da je lahko tudi Kast čul.

Kast je to opazil. Jezilo ga je, da se je jeze kar tresel.

"Poglej, kako ga vse mesto pozdravlja!" pripomni eden izmed spremstva.

"Morda se nalašč kaže, da bi si pridobil naklonjenost in sočutje, da bi tako pomnožil mržnjo ljudstva do tebe, Kast."

"Da, premeten je, ta stari lisjak."

Oteomero je molče sprejemal te znake spoštovanja someščanov. Segal je v roke vsakemu molče.

"Gratias!" "Hvala!" je bilo vse, kar je odgovarjal.

Ravno so prišli mimo Kasta.

"Radoveden sem, ali te bode pozdravil!"

Kasta so spreletavale barve jeze in maščevanjaželnosti.

Oteomero ni v množici opazil Kasta. Na obeh straneh nosilnic je imel spremljevalce, ki so mu govorili, zato ni mogel videti Kasta, ki je stal ob strani, blizu stebra, na katerem je stal kip boginje Diane.

"Še ne zmeni se za te! To je razžaljenje!", pravi Kastu prijatelj.

"Nauči ga olike!"

"Da, pokaži mu svoje preziranje", prigovarja mu drugi.

"Nevarno je", pravi Kast. "Imate meče?"

"Saj imaš stražo!"

"Pokličite jo sem!"

Sovraštvo je premagalo divjega človeka.

Ravno je šla nosilnica Oteomerova mimo. Oteomero ni pozdravil Kasta, ker ga ni videl.

"Na! Da boš vedel kaj je tvoja dolžnost, ko srečaš cesarjevega namestnika", sikne Kast in udari z bičem Oteomera čez glavo, da je omahnil po nosilnici kakor mrtev. Toda takoj se je zopet zavedel se vzdignil in pogledal, kdo ga je udaril.

Spremljevalci Oteomerovi so za trenotek prestrašeni odstopili, ko so videil, kaj se je zgodilo. Toda to samo za trenotek. Ko so pa videli, da je Oteomero zopet vstal, zagnali so velik krik in vsi so zgrabili za svoje meče.

Oteomero se je zavedel resnosti trenotka. Za trenotek se ga je polastila jeza, ko je zagledal Kasta. Njegov poganski čut je bil užaljen in plamen jeze je vsplamtel, da je nehote zgrabil za meč. Toda, ko je začul krik, vzdramil se je in zavedel. Milost Kristusove vere je takoj zmagala. V tem je planila okrog Kasta straža, ki je ostala pri nosilnicah in katero je prijatelj stekel klicat, ki je enako potegnula meče. Množica na forumu je začula krik in vse je letelo skupaj.

Kast je prebledel. Vse okrog njega je držalo gole meče v rokah in gledalo na Oteomerovo častljivo postavo. Samo znamenje in razjarjena množica, ki je sovražila Kasta, bi planila nanj in gotovo bi bilo po njem. Zavedel se je neprevidnosti, katero je storil. Ko so njegovi spremljevalci videli nevarni položaj, zmuzali so se med množico in izginili.

"Možje, meščanje! Naš iskreno ljubljene meščan in senator je bil kruto žaljen", spregovoril je prijatelj Oteomerov in stopil za nosilnice.

"Poglavar Kast se je drznil tega odličnega našega someščana sramotno žaliti. Tu na glavnem trgu ga je udaril z bičem! Kaj se vam zdi?"

"Sramota! Sramota! Maščevanje!", je zaklicala množica.

Kast je strepetal. Komaj dvanajst vojakov je štela straža. Kaj bode to?

"Prosim! Meščanje!" zaklical je Oteomero in mahal z rokami v znamenje, da bi rad govoril, naj molče.

"Meščanje! Možje! Res zelo me je razžalil Kast. Toda odpuščam mu. Radi moje ljube hčere Eukratide mu odpuščam! Prosim vas, ne prelivajte krvi! Radi mene, prosim nikar!"

"Nič! Maščevanje! Maščevanje! Senatorja in prostega državljana je žalil!"

"Hvala vam možje, za vašo ljubezen in

naklonjenost. Ponosen sem na to, da se hočete za me v bran postaviti. Toda prosim vas, pomirite se! Kast, jaz ti iz srca odpuščam! Naj ti odpusti tudi Bog!"

Sedel je v nosilnico in dal znamenje, naj ga nesejo dalje.

Šele ko je izginila častita postava sivolasega starčka za voglom ulice, so se vsi spogledali. Globok utis je naredilo ravanje Oteomerovo na vse! Niso si vedeli razložiti, kaj naj to pomeni. In to naj je naredil ponosni Oteomero?

Temni pogledi in razločno mrmranje je spremljalo Kasta, ko je odhajal v sredi svoje straže k nosilnicam. Marsikaka pest se je dvignila za njim.

Kast pa še ni šel od nikoder v svojem življenju tako osramoten, kakor je ognjal danes s trga.

"Maščevanje! Pes, to boš drago plačal", je zamrmral, ko je sedel v nosilnici za zastorom.

(Dalje prih.)

Veliki petek -- Velika noč.

K.

TRAŠNO je bilo na veliki petek, ko se je izvršil oni strašni, največji dogodek v zgodovini človeškega rodu, ki je razdelil celo zgodovino v dva dela, v čas pred Kristusom in v čas po Kristusu.

Mogočno je nastopil v Palestini veliki prerok, Jezus iz Nazareta. Mogočen je bil v besedi, še mogočnejši v dejanju. Vse ljudstvo je strmelo nad njim, in drlo za njim, da bi slišalo nauke, kakoršnih do tedaj še ni čulo človeško uho. Še celo v puščavo je šlo ljudstvo za njim in vstrajalo pri njem cele tri dni. Tako, da je Gospod rekel: "Množica se mi smili. Ako jih lačne pustim, omagali bodo, ker so od daleč doma." In nasitil jih je čudovito. Navdušeno ljudstvo ga je hotelo po sili vzeti in narediti ga za kralja, tako da se jim je moral skriti.

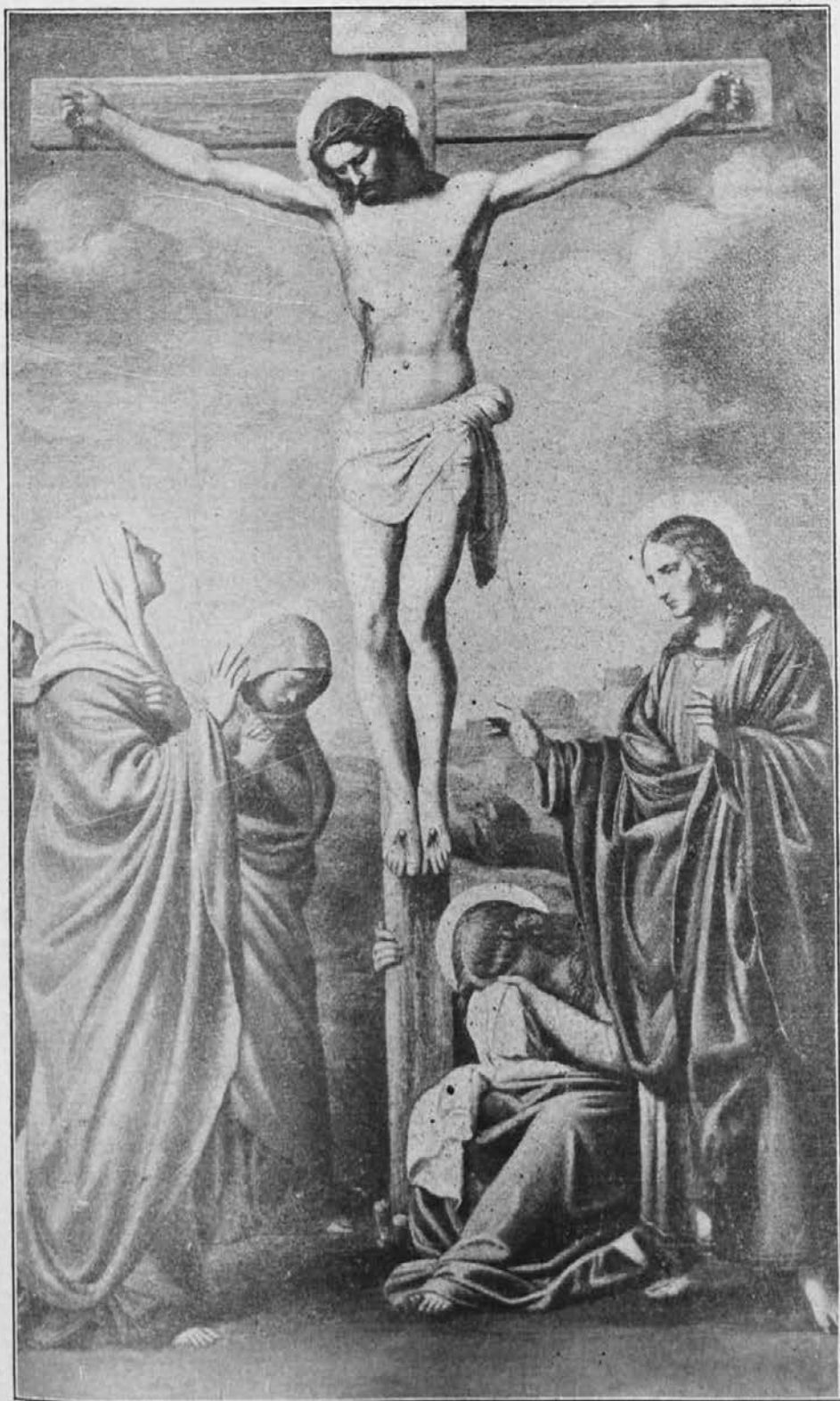
Toda, kolikor bolj je šla množica za njim, toliko bolj je rastlo sovraštvo fanatičnih judovskih pismarjev do njega. Tako, da so slednjic sklenili, da je bolje, da en človek umrje, kakor da bi cel narod pohujšal. In res odločili so, da mora umreti.

Med njegovimi apostoli je bil pa Judež, lakomež in tat, ki je kradel Jezusovo miloščino, katero so mu dajali. Ta se je polakomil denarja in šel in prodal svojega mojstra in učenika.

Vjeli so ga na veliki četrtek zvečer in ga v petek zjutraj obsodili na smrt.

Še v nedeljo, na cvetno nedeljo, je šlo vse ljudstvo za njim. Na oljski gori mu je prišla velikanska množica nasproti in ga peljala v mesto, kakor kralja svojega. Toda sovražnikom se je posrečilo množico preslepiti, naščuvati proti njemu in na veliki petek so pozabili na vse dobro, katero je ta Jezus storil narodu, na vse bolnike, katere jim je ozdravil, na vse mrtve, katere jim je obudil v življenje, na vse lepe nauke, kateri so jih preje navduševali, pozabili so tudi na cvetno nedeljo, na to "hosano", katero so mu kričali in ko jih je Pilat vprašal, kaj naj naredi z Jezusom, katerega so si vendar parkrat hoteli narediti za kralja, zakričala je množica: "Križaj ga! Križaj ga! — Začuden vpraša Pilat "In kaj hudega vam je storil?" Oni so pa le še bolj kričali: "Križaj ga! Križaj ga!" Niso vedeli vzroka, zakaj žele njegovo smrt. Strast jih je preslepila.

In Jezus je moral umreti. Hudobija je zmagala. Slavila je na Kalvariji svoj

triumf! "Haha, tako ti zidaš templje in jih v treh dnevih zopet podiraš", so se mu posmehovali na križu visečemu.

In umrl je ta Jezus, upanje naroda, upanje človeškega rodu. In vse je bilo obupano!

"Mislili smo, da bo on rešil Izraelski narod. Toda . . .", tako sta žalostna govorila učenca na poti v Emavs.

Apostoli so se skrili v neko hišo iz strahu pred Judi. Učenci so se razkropili po mestu in okolici. Jezus leži mrtev v zapечатem in zastraženem grobu. Oh, vse je uničeno, vse je uničeno. Hudobija je zmagala.

Da, žalosten je bil oni veliki petek, žalostna ona velika sobota. Koliko globokih vzdihov se je prikradlo iz razočaranih prs bivših njegovih privržencev.

Toda zasvetila je danica, jutranja zarja nedelje. Okrog tretje ure zjutraj je bilo, ko se zemlja strese. Kaj je to? Ljudstvo se prestrašeno spogleduje.

Tam na Kalvariji se je pa naenkrat odvalil kamen od groba in ta umorjeni in premagani Jezus je vstal iz groba veličasten in poveljčan. Vojaki na straži so prestrašeni popadali na tla. Jezus je pa vstal iz groba in odšel.

In jutranje solnce in cela pomladna narava je zadonela krasen slavospev nebeskega veselja in radosti.

"Zveličar naš je vstal iz groba! — Vesel prepevaj, o kristjan! Aleluja!"

Da, smrt kje je zdaj zmaga tvoja? Hudobija, kje sedaj tvoja moč! Glej Zvetčarja, glej, premagalca groba. Kako častit in zmagovit gre iz groba.

Da, o lepa velika nedelja, da največja nedelja! Nedelja in največje zmage, zmage svetlobe nad temo, zmage dobrega nad hudim, zmage neba nad peklom!

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

* * *

"Križaj ga! Križaj ga!", je tudi krik, ki odmeva iz slovenskih naselbin po celi Ameriki.

Da, narod slovenski je doma v starem kraju slavil svojo cvetno nedeljo. "Hosana", je klical sinu Davidovemu. Palmo-

ve veje mu je stlal ob procesijah po ulicah. Šel je za njim. Jezus je bil kralj slovenskega ljudstva.

In koliko dobrega je sprejel od njega! Kako srečno in zadovoljno je živel.

Toda sleparji, krivi fanatiki, rdeči pismarji in duhovniki hudicevi so našuntali naše dobro ljudstvo. Premotili so ga! Naščuvali so ga proti temu svojemu dobremu pastirju in kralju Jezusu. Zaslepili so ga, da je pozabil nanj, da je pozabil na dobrote, katere je dobival od njega, da je pozabil kako edino osrečevalen je njegov božji nauk.

Da, veliki petek ima gospod Jezus med nami Ameriškimi Slovenci!

Rdeči rabeljni so ga v rdečih listih pribili na križ sramote! Noben tat, noben, tudi največji pohotnež, noben izvržek človeštva, toliko preziranja in zaničevanja vreden, kakor ravno ta Jezus! Vsi, tudi najbolj neumni nauki so boljši so modrejši, edino neumni, edino humbergski nauk je nauk tega Jezusa. Kaj so morilci, tatje proti "farjem!"? — Vsi so pošteni, vsi boljši — samo katoliški duhovnik je slabši kot vsi ti.

Hiše nesramnosti, hiše pijančevanja, hiše lumparije, vse, vse naj obstoji, vse je prav, vse je dobro, samo katoliške cerkve poderimo! Proč ž njimi!

Zato, križaj ga! Križaj ga!

O narod slovenski, povej, kaj hudega ti je storil ta Jezus? To krščanstvo? ta katoliška cerkev? Katoliški duhovnik? Povej! povej!

Nič!

Križaj ga! Križaj ga! odmeva iz vseh slovenskih naselbin po saloonih, po Jednotah, po društvih, po društvenih halah, po listih v uvodnih člankih, v dopisih, povsodi, povsodi!

O, Jeruzalem, Jeruzalem! O narod slovenski, ko bi spoznal tudi ti, kar je samo v tvoj prid!

O, ko bi spoznalo, kako strašno se bodo te razmere, ta zaslepljenost maščevala nad teboj! Zakaj skrito je še pred tvojimi očmi, kaj bode prišlo nad te! Mož-

je, ne bodete vedno mladi! Žene, pridejo stara leta! Otročiči bodo zrastle! Kako nestalno je človeško življenje. Hudobije jih bodo obdajale od vseh strani. In od slovenskega naroda ne bo ostalo drugega kot — par praznih pivovih sodov, kupe praznih “Whiskeyevih” steklenic, par bankerotnih narodnih domov. — Ker nisi spoznalo dneva svojega obiskanja, časa milosti, lepega časa, ko bi si lahko postavilo močan temelj srečne prihodnosti.

Toda ne! Ne!

Za velikim petkom, prišla je velika nedelja. Narod moj, boš dobil tudi ti za tem svojim žalostnim velikim petkom sedanjih dni svojo veliko nedeljo?

Da, dobil jo boš!

Res Chicago sedajle triumfira! Res si mene hudič z vsemi svojimi rdečimi pismarji in farizeji, z vsemi rdečimi listi in

društvi in jednotami zadovoljno in zmagovalno svoje klete roke! Le veseli se! Imaš svoj veliki petek!

Toda velika noč, velika nedelja ni da-ječ.

Kaj ne, narod moj, zavedel se boš tudi ti! Vstal boš iz groba grdega življenja, kamor te je položila rdeča hudobija. Vstal boš prenovljen in častitljiv med narodi kot zmagalet.

Zato, narod moj, vzdrami se!

Velika nedelja je tu!

“Zveličar naš je vstal iz groba.”

O, da pridi, pridi že skoraj, ti lepi, toliko zaželjeni dan, velikonočni dan mojega naroda, ko bomo zapeli:

Narod moj je vstal iz groba — grdega, rdečega sramotnega življenja.

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Krasne besede Sv. Očeta.

Že nekaj let sem se po celi Ameriki širi posebna pobožnost, ki se obhaja po cerkvah med osmino praznika sv. Treh kraljev, in se imenuje osmina cerkvene verske edinosti. Namen ima te dni moliti in delovati, da se vse krščanske odpadle cerkve združijo zopet z Rimsko kat. cerkvijo.

Za letošnje slavnosti v tej osmini se je oglasil tudi sv. oče papež Benedikt XV. in jih odobril v krasnem pismu na knjižničarja kongresne državne knjižnice v Washingtonu, Dr. Palmierija.

Zlasti veliko pozornost pa je to pismo vzbudilo, ker se je sv. Oče izrazil krepko o potrebi novega navdušenega dela za združenje Ruske cerkve z Rimsko stolico. Med našo katoliško cerkvijo in pravoslavno rusko cerkvijo, kakor znano, je zelo majhen razloček. Ruska cerkev ima pravilno

in veljavno posvečene škofo in duhovnike, ima presv. Rešnje Telo, ima spoved i. dr.

Tudi je ruski narod, kakor pravi sv. oče, najvernejši in najnepokvarjenjši narod v celi Evropi. Veliki papež Leon XIII. ga je zato imenoval narod bodočnosti v Evropi.

To globoko vernost in nepokvarjenost ruskega naroda so pa spoznali anglikanski ministri in škofje. Zato so začeli z vso silo delovati na to, da bi se Ruska cerkev in anglikanska združile. Med raznimi protestantskimi in anglikanskimi sektami se je namreč začelo zadnja leta neko čudno gibanje. Kar je dobrega pri njih, kdor hoče v resnici vere, ti se trumoma vračajo nazaj v katoliško cerkev. Kar pa je slabega, to propada pa v popolno brezverstvo. Da, že nekateri so prišli tako daleč, da taje božanstvo Jezusovo. Za-

to ni čuda, da je voditelje začelo skrbeti. Ruska živa vera, pa upajo anglikanci, bi ogrela njih ledena brezverska srca in zanesla med nje zopet vernost, ako bi se združili.

"To gibanje pa ne smemo pustiti neopazeno" pravi sv. oče. "Temveč je prišel čas, ko mora sv. oče, kot skupni oče in pastir vseh, storiti vse, da se zacelijo stare rane shizme in se privedejo vsi izgubljeni ločeni slovanski narodi nazaj v naročje ljubeče matere sv. katoliške cerkve. Ko se bodo sedaj po vojski sklepal svetovni mir, misli papež, bode s tem storjem prvi korak v doseg tega velikanskega koraka, ki bode odprl celemu svetu novo dobo, kajti pri tem miru bode prišel Slovan na dan.

"Na tem polju pa največ lahko stori Amerika, ki je v tem velikem času od božje Previdnosti posebno poklicana, da začne vse potrebne korake." Sv. oče želi, da bi se ameriški škofje zavzeli za Ruse, poskušali stopiti z njimi v dotiko, in da bi potem od tukaj z svobodne dežele začeli zidati oni most, ki bi bližal zopet po tolikih letih ločitve toliko milijonski slovanski ruski narod k materi cerkvi, od katere ga je odcepil napuh nesrečnega Focija.

V ta namen je imenoval sv. Oče posebno komisijo treh kardinalov, ki bode vodil vse to delovanje.

Gotovo je ta korak našega ljubega svetega Očeta papeža Benedikta XV. veli-

kanske važnosti, zlasti ko je prišel sedaj v tem velikem zgodovinskem času. Tu zopet vidimo, kako božja previdnost skrbi za svojo cerkev, da ji da v velikem času velikih mož voditeljev.

O, kako srečen in blažen bi bil za vsako slovensko, še bolj pa za vsako slovansko katoliško srce oni dan, ko bi se reklo: "Ves mogočni, tolikomilijonski slovanski rod, razcepljen in razdvojen v veri toliko let, je zopet versko združen — je en rod, ki ima isto mater sv. katoliško cerkev, istega sv. očeta papeža v Rimu!

O, Bog, usliši vroče molitve svojega velikega služabnika in namestnika papeža Benedikta in vse molitve naše, da bode prej ko preje en hlev in en pastir, da bomo vsi Slovani zopet ene vere, enega srca in enega duha.

V prahu tu zdihujem

k Tebi, o Gospod!

Srce povzdigujem

za slovanski rod.

V zvezo zveličavno

združi nas, Gospod,

v vero sveto slavno,

ktero je Metod,

sluga tvoj pobožni,

Slavjanom prižgal,

Da Ti mnogomožni

rod bo čast dajal.

Gospod podeli nam svoj

sveti blagoslov,

da nesloga zgine

izmed Slavjanov.

(R. Silvester.)

Nedelja.

Pred nekaj časa sem imel ponočno delo. Delal sem vsak jutro do sedme ure. Pride nedelja. Kakor vsako jutro, pridem tudi ta dan domov utrujen od dolgega nočnega dela. Tako sem se spomnil, nedelja je! Vest me je takoj spomnila, da treba iti k sv. maši. Dan Gospodov je!

"Ej, utrujen si! Kar lezi! Bog ti ne bo zameril, ako danes ne greš k sv. maši!", mi je govoril skušnjavec.

In res me je zelo vleklelo, da bi bil vlekel spat.

Toda premagal sem se, se umil in šel.

"Ej, koliko večerov pridem domov utrujen,

morda bolj utrujen kakor sem danes, pa sem še celi večer preživel zunaj. Ali takrat nisem bil preveč utrujen?"

Sel sem k sv. maši, prišel domov in legel spat.

"Kako prav sem naredil, da sem šel", sem vzdihnil in srce mi je reklo: "prav si naredil."

Da, vesten sem bil v svoji nedeljski dolžnosti vsikdar in danes mi ni žal.

Dragi rojak, smrtni greh je v nedeljo zameriti svojo dolžnost.

Nasprotno nam pa zvesto spolnjevanje te dolžnosti prinaša blagoslov in sreče za čas in večnost.

J. I.

PETEK.

Vedno sem držal petek, odkar sem prišel v Ameriko. Na prvem stanovanju, kjer sem bil, smo imeli postne jedi vsaki petek.

Vsled delavskih razmer sem bil pa primoran preseliti se. Prišel sem na drugo stanovanje.

Pride petek večer. Gospodinja nam prinese večerjo. Rdečica me je oblila, ker na kaj takega nisem bil navajen. Gospodinja je namreč pred nas postavila — meso.

"Petek je danes", sem rekel mirno in vzel samo prikuho, mesa se pa nisem dotaknil.

"Kaj ne boš jedel mesa?", me vpraša gospodar.

Dopadlo se mi je. Radoveden sem bil, kaj bodo rekli ostali "boardarji".

Govorili smo razne stvari. Toda o jedi in postu nihče niti besedice ni črnil.

Pospravili smo precej iz sklode in videlo se je, da nam je vsem teknilo.

Od tedaj nikdar več nismo prelomili posta. Da, lep vzgled veliko doseže.

Zlasti pa zavisi post po naših družinah od gospodinj. Lena in nemarna gospodinja, ki se boji dela, skuha meso, samo da je hitreje in najlažje. Če jo pa vprašate, zakaj kuha meso, pa še naredi strašno pobožen obraz, češ,

Slovensko pevsko in dramatično društvo "Danica" v Brooklynu, N. Y.

"Nikdar ga še v petek nisem jedel in ga tudi danes ne bom."

Nihče mi naredil opazke. Vsi ostali "boardarji" so ga sicer jedli, kakor tudi gospodar. Toda rekel mi ni nihče niti besedice več o tem, tudi jaz ne.

Pride drugi petek.

Zopet smo sedli k večerji. Gospodinja prinese večerjo. Radoveden sem bil, kaj bo prinesla.

Res, prinesla je same postne jedi. Skuhala nam je dobrih kranjskih "žgancev", dobro zabeljenih, z "prežganko", naredila nam je pristnih "štruklov".

"saj bi rada", pa "fantje" nočejo, pa mož noče, ona se pa kregati noče.

Če pa "fante" vprašam, zakaj jedo v petek meso, se bodo pa zopet izgovarjali, da radi tega, ker morajo to jesti, kar gospodinja skuha.

Gospodinja, ali se pri vas postite? Zakaj ne?

Kajne, "fantje" nočejo jesti družega!

"Fantje, zakaj jeste meso v petek?"

"Zato, ker ga gospodinja skuha!"

Na, zdaj pa imaš! Kdo je kriv?

Najbrže oboji, vendar največ — gospodinja.

Iz Slovenskih Naselbin.

Lorain, O.

"Doli s svetniki, ki nič več čudežev ne delajo". — V nedeljo 18. februarja imelo je naše društvo Sv. Alojzija št. 19. J. S. K. J. svojo mesečno sejo, ki je bila gotovo najburnejša, kar smo jih kdaj imeli. — Naš predsednik društva John Bučar se je tako spozabil, da je predlagal, da bi se društvo izreklo za črtanje črke "K" iz svojega imena. Svoj predlog je utemeljeval s puhlo frazo, da bomo potem več članov pridobili." Ta netaktni nastop predsednika je izgnal burno debato. Naj prej se je oglašil k besedi naš odlični rojak in pionir naše slovenske naselbine, g. John Omahen, ki je odločno procestiral proti temu. Na njegove besede je nastal velik krik, da se ni družega slišalo kot besede: "Sramota za predsednika, ki si upa kaj takega predlagati udom katol. društva". Ko se je malo polegal nemir in krik, oglašil se je naš ustanovitelj in organizator društva, ki je od prvega začetka do danes deloval z vsemi svojimi močmi, da je spravil društvo na višek, kjer je danes. G. Virant je cel mož in sicer katoliško zaveden mož, ki je v mirnih, samo njemu lastnih besedah, narisal kratko zgodovino Jednote in društva Sv. Alojzija. Rekel je, "kako so se Slovenci pred leti morali izseliti iz domovine in priti sem za kruhom. Kako so prinesli seboj edino svoje bogastvo in premoženje sv. vero v svojem poštemem slovenskem srcu. Tu so se kakor čebelice začeli zbirati po društvih, okrog banderov kakega priljubljenega svetnika! Berite zgodovino Katol. organizacij v Ameriki." — je zaklical. "Ali niso bila vsa v začetku katoliška? — Kje so bili takrat sedanji brezverci in socijalisti, ko

smo orali ledino mi prvi naseljenci? — Da, bili smo vsi edini in složni. En duh in eno srce smo bili. — O srečni časi. — Zato glejte, še sedaj nosijo katoliške napise in katoliške znake ta naša dela. — Pod tem zamenjem in s tem imenom so te organizacije rastle, se razvijale in napredovale. — Sedaj pa naenkrat ta klic: proč s katoliškim imenom, proč s katoliškimi napisi. Zdaj bomo pa morali izrezavati iz naših praporjev, iz naših pečatov, iz naših napisov vse, kar je nam bilo do sedaj tako dragega." — In zakaj? — Predsednik se je izrazil; ker nam več ne delajo čudežev? G. predsednik ali ste pomislili kaj ste s tem storili? da ste žalili čut in prepričanje najboljših članov društva in Jednote? — Ali ne veste, da je že skoraj tri leta vstavljen prihod novih Slovencev tu sem v Ameriko? — Ali ne veste, da je že vsak pošten Slovenec zavarovan pri eni ali več Jednotah? — — Od kod toraj dobiti novih članov? — In vi si upate dolžiti, da je krivo tega katoliško ime? Ali nimamo društev, ki so popolnoma brezverska? proti verska, socijalistiška? — Zakaj ta društva ne napredujejo? (Da, zakaj toliko kriče za združenje vseh njih jednot?) — Hočete Vi morda našo dično Jednoto spojiti s temi Jednotami? Zato Vam je napoti črka "K"? — Ali se morda sramujete, da ste katoličan? — Oh, ko bi bil pred 16 leti vedel, ko se je snovalo to naše lepo društvo, da bode kdaj prišlo v roke takemu le rojaku ki se sramuje, da je katoličan, gotovo bi ne bil pristopil, ne bi bil toliko za društvo žrtvoval, ne bi skozi vsa leta prigovarjal rojacom, naj pristopijo k društvu Sv. Alojzija. — Danes sem star! Nikjer me več ne

sprejmejo. Vendar če le pride do tega, da se izbrše črka "K" iz imena Jednote, mi kot katoliško zavednemu možu ne boče kazalo družega kakor, da izstopim iz društva in da bom moral klicati vsem katoliškim Slovencem: "Ne pristopajte k Jednoti, ki se Vas sramuje, ki se sramuje Vašega katol. prepričanja in katoliškega imena." — Vse je tiho s spoštovanjem poslušalo te krasne besede tega odličnega moža (Živio! Stokrat živio g. Virant! Čast in ponos Vam! Urednik.) — Kaj čuda, da smo vstali kakor en mož vsi v protest proti predsedniku in v protest vam onim, proti verskim fanatikom. (Ki nam hočejo ukrasti to, kar smo s tolikim trudom in toliko požrtvovalnostjo sezidali. Ime predsednika J. Bučarja naj pa ostane napisano v spomin, kot onega, ki je predlagal sramotni predlog v naši naselbini in tako sramotno pogorel.

Član društva Sv. Alojzija J. S. K. J.

Čast društvu Sv. Alojzija v Lorainu za ta junaški in možati nastop! Bog vas živi! To vam je v čast in ponos! — Takih mož nam je treba! — Možje, le pogum! — Če treba v boj! Le ne dajte se. — Taki možje, ki se bojijo zameriti Mrs. Prosveti, ali Mr. Proletarcu, ali Mrs. Glas Grdobe, naj pridejo z barvo na dan, krinko iz obraza!

Mr. Virantu pa naše izkrene častitke za njegov junaški nastop! Urednik.

New York, N. Y. Na Cvetno nedeljo je priredila tukajšna Marijina družba pasijonsko igro "Mater Dolorosa" z velikim uspehom. Vse igralke so bile na svojem mestu in dovršeno pogodile svoje vloge, tako da ne vemo katero bi bolj pohvalili.

Pevsko društvo "Domovina" je s krasno pesmijo v mešanem zboru otvorila vspered. Na to so deklamovale gospice Lizika Čagram, Cila Šme, Frances Hribar in par slovenskih pesmic, za kar so žele obilo ploskanja. Prolog k igri je govorila gca. Frances Luteršek. Marijo je igrala gca. Ivanka Ulčar. Angelj: gca. Terezika Kovač; Janez, apostol gca. Nežika Rauch; Magdalena: gca. Angelica Martinc; Su-

zana, sorodnica Marijina gca. Josie Pavlič; Saloma, sorodnica Marijina: gca. Anica Habjan; Veronika: gca. Frances Luteršek; Klaydija (Pilatova žena): gca. Katinka Pavlič; Pomlad: gca. Pavla Luteršek.

Med odmori je igrala na glasovir gca. Frances Bugar, g. Jos. Česark in g. Josi Vogrič na violine.

Čistega dobička je bilo nad \$70, katere je Marijina družba naklonila slovenski cerkvi sv. Cirila in Metoda.

Sv. misijon bomo imeli v župnijski cerkvi sv. Cirila in Metoda v New Yorku od 2. do 3. nedelje po Veliki noči. Vodi ga bo Rev. Vencel Šolar, O. S. B. profesor bogoslovja, v Peru, Ill. Tem potom naznanjam vsem starišem, da bode tudi za učence od 6. do 16. leta poseben potik, zato prosim vse stariše, da pošljite svoje otročiče k imenovanemu poduku, ki bo v nedeljo ob 3:30 popoldne, kakor tudi v ponedeljek in torek popoldne. Ne zamudite te ugodne prilike, ki bo v veliko korist vašim otročičem.

Ob sklepu sv. misijona se bo vršil slovesen sprejem novih družtvenic v društvo Krščanskih Mater.

V Brooklynu je sv. misijon, oziroma ponovljanje sv. misijona izvanredno dobro uspelo. Pri vsaki pobožnosti je bila cerkev polna. Sv. zakramentov se je udeležilo nad 800 oseb. — Že lansko leto je bila udeležba lepa, letošnja je bila pa še lepša. To je gotovo v čast Brooklynskim Slovencem. Šele od zadnjega Božiča imajo svojo lastno službo božjo, pa so se tako lepo pokazali. S tem so si zagotovili cvetočo prihodnjost. — Takoj po Veliki noči bode cerkveni občni zbor, pri katerem se bodo določili koraki za prihodnje naše delovanje.

Brooklynski slovenski možje so se kaj lepo pokazali pri skupnem sv. obhajilu pri obnovljenju sv. misijona. Društvo Sv. Jožefa K. S. K. J. in društvo Sv. Petra, J. S. K. J. sta se udeležila skupnega sv. obhajila v obilnem številu. Nad 150 mož je pristopilo naenkrat k mizi Gospodovi.

Kako je bilo to lepo: Še Nemcem se je dopadlo. — Da, čast obema društvoma! Možje, očetje, vaš zgled ne bode ostal brez upljiva na vaše otročiče in našo mladino. — Možje, vi ste voditelji svoje družine k Bogu. Vaši nauki svetijo mladini, kako naj ravnajo sami! Vaš vzgled jih bode pa vlekel za Vami! — Možje, tako je prav! — Bog blagoslovi Brooklynske zavedne može in njih družine!

V **Johnstownu, Pa.** je štiridnevni sv. misijon, katerega je vodil naš urednik, Rev. K. Zakrajšek, tako dobro vspel, da je cela naselbina bila presenečena. Kaj takega pa niso pričakovali. — Da v Johnstownu in okolici živi jako dobro ljudstvo in tako pošteno, kakor malo kje. Edino — zaslepljeno! — Ne! Tako dobrega ljudstva pa ne smemo pustiti kremp-ljem satanovih pomagačev. Naš urednik nam sporoča, da mu še nobena slovenska naselbina ni naredila toliko duševnega veselja, kakor ta naselbina. Živijo Johnstown in okolica! Čast Vam!

Gilbert, Minn. — Igra "Prisegam" je prinesla čistega dobička \$200.00.

G. Fr. G. Tassotti, naš Brooklynski starosta je imel toliko poguma in navdušenosti, da se je postavil za katoliški značaj J. S. K. Jednote. Mi smo ponosni na tega odličnega rojaka, da se je tako možato postavil za svoje prepričanje, ker to je naš župljan! G. Tassotti Vaše ime ostanje s častjo zapisano v zgodovini Ameriških Slovencev, pa naj se zgodi karkoli. Čast Vam!

Cleveland, O. Župnija sv. Vida: Novo žensko društvo Marija Magdalena K. S. K. J. je krepko stopilo na noge. Bravo! — Rojakinje stopite skupaj! Vstanavljajte ženska društva in jih priklopite tej naši krasni Jédnoti.

— Postnih pobožnosti med tednom vsako sredo in petek se jako veliko ljudi udeležuje.

— Igra "Prisegam", katero je priredilo pevsko društvo "Lira" je izborna vspela. Vse vloge so bile jako dobro rešene.

— Katoliška društva imajo že vsa do-

ločene nedelje, ko bo kakor vsako leto, opravila skupno sv. obhajilo za velikanoč.

Župnija sv. Lovrenca, Newburg. — 40-urna pobožnost se je jako slovesno izvršila. Slavnostni govorniki so bili: Rev. B. Ponikvar, Rev. J. Škur, Rev. A. Berk.

— Postne pobožnosti so v naši cerkvi vsako sredo in vsak petek.

— Mladeniško društvo Sv. Imena je začelo pridno delovati za nabiranje novih udov. Upamo, da se bode veliko slovenskih mladeničev priglasilo temu društvu.

— Dekliško društvo Marija Majnikova Kraljica je darovalo za cerkev \$55.00. Lep darček, za katerega je gotovo našim dekletom župnija hvaležna.

— Za povečanje bolnišnice sv. Aleša tudi slovenska dekleta pridno delujejo. — To je gotovo jako lepo, ker je že marsikak Slovenec najdel v njej pomoč.

Častita sestra Regina, naša delavna zastopnica in bivša učiteljica v Lorain, O. leži težko belana v samostanu Notre Dame, v Clevelandu. Blago č. sestro priporočamo vsem čitateljem Ave Maria v pobožno molitev.

Soudan, Minn. — Gotovo se je vsako dobro slovensko srce razveselilo, ko smo videli v našem lepem "Ave Maria", da bo za mesec maj izšla povečana in okrašena, li lo pred vsem posvečena Mariji, Kraljici majnika, naši skupni nebeški Materi.

Čast rojaku Mr. Andreju Tomec, ki je to miselj sprožil. Hvala pa tudi Vam g. urednik, za vso skrb in trud za slovenski narod v Ameriki, ker urejate tako lepi list "Ave Maria".

List je v resnici biser za naš narod in tudi potreben. Vem, da za svojo osebo nočete hvale, ker vem zakaj se gre in razumem Vaše delovanje. Vkljub temu si ne morem kaj, da bi Vam ne častital in izrazil svoje pohvale. Le takoj naprej! Naše verno slovensko ljudstvo je Vam hvaležno. Bog naj bo plačnik vsem in naj blagoslovi vse Vaše delovanje in vso verno katoliško slovensko ljudstvo v Ameriki!

Josip Oblak.

Umr! je Frank Erkulj iz Sparte, Minn. Bil je naš naročnik in ga priporočamo v molitev vsem naročnikom za eno "Češčno Marija." — N. v. m. p.

V Chisholm, Minn. bodo imeli sv. misijon od 22. do 29. aprila. Vodil ga bode sloveč misijonar Rev. F. X. Bajec.

Ali si že naročil za svojega sorodnika, prijatelja en iztis šmarniške izdaje Ave Maria? — Kaj čakaš? — Takoj jih naroči vsaj 10 za \$1.00. In naslove ne pozabi poslati, komu naj se pošljejo.

Imaš otročiče, naroči jim Mali Ave Maria. Koliko veselja bodo imeli z njim. Poskusi! Samo 50c. stane za celo leto.

Barberton, Ohio.

Pregovor pravi: "kdor išče, ta najde." Želeli smo duhovnika, ki bi ustanovil v naši naselbini slovensko faro — in dobili smo ga. Mil. g. škof so nam poslali č. g. Antona Berk iz Clevelanda. Ne morete si predstavljati, kako smo bili veseli, ko smo zvedeli, da pridejo k nam imenovani gospod. Naša dolgotrajna želja se je uresničila in dne 21. marca smo dobili svojega gospoda župnika. (Da pa nismo priredili nikakega slovesnega sprejema, naj nam č. g. Berk oprostite, ker je bilo premalo časa kaj prirediti.) Dne 24. marca, na tiho nedeljo smo imeli prvo slovensko sv. mašo v Barberton, O., katera se je brala v namen za srečen začetek ustanovitve slovenske župnije. Polna vernikov je bila slovaška cerkev na Center Street, kjer se bode tudi zanaprej vršila slovenska služba božja, dokler ne bomo svoje sezidali.

Gospod župnik Rev. A. Berk so nam v gimljivih besedah priporočali edinost in vstrajnost, če se bomo tega držali, so vse ovire premagane. Prvič smo se zbrali v tako velikem številu in prvič smo slišali slovensko božjo besedo v naši naselbini. Marsikatero oko se je solzilo veselja in navdušenosti.

Naša župnija in bodoča cerkev bodeta posvečeni Presv. Srcu Jezusovemu.

Torej ne ustrašimo se nasprotnikov, ki nam bodo nasprotovali, marveč navdušeno naprej, in zmaga bode naša! Upamo pa tudi od drugih, ki še neverjetno zmajujejo z glavami, da vstopijo v naš krog in si roko v roko podali k edinosti in slogi, ker sloga jači in nesloga tlači, pravi pregovor.

Slovenska mati nas je rodila in vzgojila v sveti katoliški veri, ki naj bi nam služila po opolzki poti življenja do zveličavne smrti. Marsikdo je zanemaril to vero, vendar iskrica, ki tli v njegovem srcu in ki mu jo je užgala ljubeča mati, še ni ugasnila. Tli pod pepelom. Zato pa sedaj naj ta iskrica vsplamti v velik ogenj, v kres, ki bode našemu Barbertonu razvetil novo lice, — krščanskega življenja!

Ob enem bi priporočal, da bi se vsaka družina naročila na list "Ave Maria". Nekateri imajo že "G. S." — "Proletarce", "C. Ameriko", "Slov. Narod", (najslabši list) zakaj mi bode pa še "Ave Maria", "Sloga" ali "Amerikanski Slovencec"? "Še teh, ki jim imam, je že preveč!" Dragi rojak! Strinjam se s teboj, ki praviš, da jih imaš preveč, zatoraj ti svetujem, da jih odstraniš vse in da se za tisti denar naročiš na katoliške liste, ki bodo v korist tebi in tvoji družini. Ni dosti, če greš v cerkev in rečeš, da si katoličan, marveč moraš biti tudi naročnik katoliških listov in ne protiverskih in šeparskih.

Naročnikom "Ave Maria" in vsem zavednim rojakom v Barbertonu pa priporočam, da si naroče knjige, katere bode izdala "Zveza Katoliških Slovencev v Ameriki" za zares malo svoto \$1.10 za 4 knjige, kot v nadomestilo za Mohorjeve knjige. V sredi meseca aprila bodem obiskal vse rojake, zatorej se priporočam

Joe Podpečnik,
zastopnik "Ave Maria".

DOPISI.

V Gilbert, Minn. je umrl Anton Tomko, blag slovenski katoliški mož, za katerim žaluje žena in sedem nedoraslih otročičev. Pokojnik je bil mož, kakršnih imamo le malo med nami, dobrega značaja, pobožen in izvrsten gošpodar. Bil je cerkveni kolektor dolga leta in veliko storil za našo cerkev. Bil je tudi večleten naročnik lista Ave Maria, zato mislim, daje prav, da mu list "Ave Maria" postavi mal spomenik v svojih predalih. — Kakor je pokojnik lepo živel, tako je tudi lepo umrl. Živel je zgledno in bogoljubno in umrl, kakor umirajo pravični Gospodovi. Bil je dvakrat previden s svetimi zakramenti za umirajoče. Ganljivo je bilo, ko je že jako slab, vendar še tolažil svoje otročiče in ženo. "Ne žalujte za menoj, je rekel. Spominjajte se me samo v molitvah. Na Boga ne pozabite otročiči in na Marijo, kakor tudi jaz nisem v celem svojem življenju, kar mi je sedaj v tej moji zadnji uri največja in sladka tolažba! Otročiči, spominjajte se teh mojih naukov! Umirajoč oče vas prosi ostanite zvesti svojemu Bogu in svoji materi Mariji." Imel je v rokah sveti križ in ga poljuboval in s poljubom na sveti križ je izdihnil svojo dušo.

O Jezus, zdaj grem s tebo!

Bodi vsmiljen mi sodnik!

Vsaj služil sem ti zvesto

Zdaj bodi ti mi zvest plačnik!

Pogreb je bil veličasten. Cel Gilbert se ga je udeležil. Videlo se je, kako je bil priljubljen. Da, kako lepo in sladko je umreti, kdor je lepo živel! — Rojak, premisli smrt tega blagega moža in jo primerjaj s mrtjo kakih pripalč in hodeč videl, kdo je pameten, ali tisti, ki lepo živ, ali tisti, ki ima vero za humbug.

Star naročnik A. M.

Olyphant, Pa.

Tukaj nas je malo Slovencev, samo šest družin in pripadamo k slovaški župniji.

Imamo razna društva, namreč: Srce Jezusovo, Rožnjevsko in Marijino družbo, kamor tudi naša slovenska dekleta pripadajo. Rev. Jos. Dulkan so dobri gospod in tudi nas Slovencev ne prezirajo.

Imamo slovaško in tudi irsko katoliško šolo, kamor tudi naši otroci zahajajo. Hvaležni smo č. sestram za skrb, ki ga imajo z našimi otroci.

Helena Zorc.

Ely, Minn.

Ker se tako redko kdo oglasi iz naše naselbine, sem se jaz namenila napisati par vrstic. Ne bom sporočila o naših delavskih razmerah, ker pri nas je tako, kakor je sedaj po celi Ameriki. Rada bi pa odgovorila nekemu dopisniku v Glasu Sv. . . bolje hudobe. Neki ubogi revež blati tam sv. vero in vse, kateri se je še drže. Bog ve, zakaj se tak revež ne norčuje sam s sebe, saj je vendar tak lep norček, da bi ga bil vsak cirkus vesel. Onih 10 zapovedj, katere je tako "kunšten" je! Revež pa pri tem ne ve, kako strašno je zateleban. — In o neki svobodi tako radi trobijo v svet. Toda kakšna je ta svoboda? Poglejmo samo v družino tega našega rdečeka dopisuna! Žena niti ust ne sme odpreti, že jo bije. Svoboda je samo zanj, da sme pijančevati in po saloonih se vlačiti. Čast mu! Da, v resnici, slep mora biti, kdor le še malo more vrjeti tem rdečim in rdečkastim sleparjem.

Naročnica.

Colorado City, Colo.

Zelo mi je žal, ker Vam moram samo prazen list poslati, brez kakega naročnika. Tukaj je le malo slovenskih družin in to so največ rdeči, po mojem mnenju "zeleni" — kar pa ni vredno razlagati od njih, saj jih bolj poznate, kakor pa jaz. O kakem cerkvenem napredku ne morem nič omeniti, ker tukaj je angleška župnija, zato sem pa tem bolj vesela lista Ave Maria, ki izhaja sedaj dvakrat na mesec. Še bolj bi bila vesela, če bi prihajal vsaki teden. Zelo mi je žal, ker sem v taki naselbini, da Vam ne morem dosti naročnikov pridobiti, zato pa želim, da bi zastopniki po večjih naselbinah tembolj delovali, da se list bolj razširi. Tukaj sem dobila štiri Hrvate, ki so se naročili na Ave Maria, pri slovenskih rdečkarjih sem se zaman trudila. Ko sem bratom Hrvatom povedala, da je katoliški list, so se takoj naročili na njega.

Želim da bi naš Ave Maria postal tednik, zato zastopniki na delo! Vaša zastopnica A. L.

Ely, Minn.

Kako gre list Ave Maria pravilno in dosledno svojo pot, kaže zlasti jeza nasprotnikov proti listu. Tu v Ely je vse, kar je rdečega hudo nanj. Seveda resnica oči kolje. List Ave Maria pa tako krepko stoji za resnico in pravico, da se nikogar ne ustraši. Urednik Ave Maria je kriv, da smo me čitateljce "zaslepljenc", ker nam trosi pesek v oči. — Dragi čitatelji Ave Maria, ali ni ravno nasprotno res. Rdeči listi slepe ubogo nezavedno delavstvo s tolikimi neumnostmi, da je v resnici čudno, da jih more še kdo čitati. List Ave Maria pa pridno razkrinkuje vse te njih sleparije. To jih pa jezi, ker ne morejo reči, da Ave Maria nima prav. Posebno hud je na vas, g. urednik, neki E. G. Ta komaj čaka na list in ga prebere in skuša vpljiv, katere ga imajo čyanki, uničiti ali vsaj zmanjšati. — Zato mu kličemo, pusti pri miru našo ljubo "Ave Mario". Še celo ženske so take. Sicer pa ni težko uganiti, kakšne ženske se jeze na Ave Maria. Treba samo pogledati v njih življenje. — Da, da uboge zaslepljene reve! Bog Vam daj pamet. Ti pa vrli naš list postani kmalu dnevnik, kako bi se te zveselili.

N.

Le pustite jih! List Ave Maria gre v resnici pravo pot! To so potrdili prvi meseci letošnjega leta. — In po tej poti bomo šli naprej. Samo še bolj bomo odločni in nevstrašeni. Blizu 4.000 rojakov nam je dalo zaupnico s tem, da so se naročili na naš list. To je vojska, ki nekaj zaleže! — Prosimo slovenske žene v Ely, delajte krepko, da se bode naš list razširil prav v vsako hišo, kjer je le še količkaj poštenja doma! Do konca letošnjega leta naš list mora biti 5.000. V Ely imamo sedaj samo 84 naročnikov, pa smo določili, da jih moramo dobiti do konca leta toliko, da jih bo 150, kakor smo že g. Peruška prosili. Na noge zavodni rojaki!

Forest City, Pa.

Tukajšna slovenska dekleta so priredile igro "Ljudmila" v prid cerkve. Igrale so zelo izvrstno, za kar jim gre čast brez izjeme. Le večkrat se še pokažite!

M. S.

Rice, Minn.

Malo pozno je že, ker pa ni bilo nobenega dopisa iz naše naselbine si štejem v dolžnost nekoliko poročati.

Tudi tukaj smo se spominili umrlega Rev. Knafelca pri daritvi sv. maše, katero so darovali naš č. g. župnik Ivan Trobec. Maše zadušnice se je udeležilo veliko ljudij, bilo bi jih še več, če bi ne oviralo slabo vreme.

Pokojni č. g. Knafelc so delovali pri nas nad štiri leta. Bili so zelo prijazni in med farani splošno priljubljeni. Niso se ozirali na naše takrat slabe, iz hlodov narejene hiše, temveč če so videli tolažbe potrebnega, so ga prišli tolažit.

Težko nam je bilo, ko smo se poslovili od njih posebno, ker so se nam zdeli nenadomestljivi.

Večna luč naj jim sveti!

Dobili smo potem dobrega naslednika v dušnem pastirstvu, ker sedanji g. župnik se veliko

trudijo za napredek župnije in v blagor vernikov.

Ponosni smo, da imamo samo mi čast imeti v svoji sredini prevzvišenega gospoda škofa. Čeravno so v pokoju, vendar še vsako nedeljo imajo pridigo in sveto mašo.

Mi iskreno ljubimo našega gospoda župnika Rev. John Trobeca in njih visokega strica mil. g. škofa Rt. Rev. Jakob Trobec. Bog naj jih ohrani še mnoga leta med nami! Naročnica.

Zahvala na čast sv. Antonu Padovanskemu za vslisano molitev. Naročnica iz Forest City.

Konda nas vprašuje, naj mu povemo kje je peklo? — Seveda, revež, se že pripravlja za domov. — Le malo potrpite, Konda! Kmalu, kmalu boste izvedeli kje je in tudi kakšen je, — ako se Vas ljubi Bog v svoji nezapopadljivi ljubezni ne bode posebno usmilil, za kar ga prosimo.

Ne-Kristjanski ata Kristan s oispisali v svojem "Proietarcu" dolg članek, v katerem so okregali naš list "Ave Minka", zakaj smo se drznili napasti njih pobratima Meksikajnskoga Caranzo. Ta nov socialistsovski prerok je na pr. pod smrtno kaznijo prepovedal duhovnikom spovedovati in katoličanom pod kaznijo zapora iti k spovedi, enako pod veliko kaznijo maševati, ali iti k maši. In ata Kristan pravi, da je to edino pravilno, ker tudi oni hočejo tako "slobodo" za svojo bodočo državo kjer nam bodo pečeni golobje kar sami v usta leteli. Mi pa še enkrat rečemo: Rojaki, v Meksiki so rdečehlačniki — "soculisti" vpelali vse nauke katere učita naša janičarska apostola "Kristan in Konda" kot edino zveličavne nauke. Tam imajo lumpje vso "versko" svobodo lumpanja, pijančevanja, nečistovanja, tatvine, ropanja, moritve in kar je še enakega. Seveda katoličanu pa ni svobodno iti k spovedi, ako bi hotel, ne sme iti k sv. maši, umirajoči ne sme dobiti tolažbe, po kateri edino se umirajoče oko ozira. Kaj še!? Tega ne sme, ker v Meksiki je vendar verska "svoboda" — za lumpe namreč! — Ne pa za poštene ljudi. — Kdo najbolj sovraži policaja? Tat, ker mu je na poti, da ne more krasti. Ako tat kriči: "svoboda", kakšno svobodo hoče? Da bi smel krasti! Ako hoče goljufivi žid "svobodo", kakšno svobodo hoče? Da bi smel prosto goljufati. Ako možje á la Kristan. Konda e tu ti quanti kriče "svobodo", kakšno svobodo hočejo? Da bi smeli nemoteno slepiti nezavedno delavstvo, mu trositi v oči pesek, kakor "inkvizicija", "samostanske podzemlske ječe", "kapitalistiška katoliška cerkev" itd. in na ta način izvabljeni krvave žulje iz žepov delavstva, delavstvo samo pa pehati v pijančevanje, posirovelost, grdo življenje, nesrečno življenje, in nesrečno smrt.

Ako je res samo "par farjev" (oprostite) in par zadolženih katoliških cerkva vzrok, da delavstvo "trpi", da ljudje niso srečni, v Meksiki je nad — "soculist" Caranza vse to odpravil. Bomo videli, kakšna nebesa se bodo odprla sedaj ubogi Meksiki. Just watch the professor!

O uredniku Glas smrdobe ne moremo drugače misliti, kakor da se mu je zmešalo, nemogoče je si razlagati njegove izbruhe v tem listu. — Popolnoma resno in sicer kakor uvodni članek je tako priobčil neko brozgo pod naslovom "Rim je pripravljen". Mislite si, čitatelji, na kaj je Rim pripravljen in zakaj? Ne boj! Na vojsko! In sicer tukaj sredi med nami, med mirnimi Amerikanci. Zoper koga, kaj mislite! Oj, strah in groza! Proti Kondatu in proti Manace in proti vsem enakim revčekom. Huuuuuu! Kdo bi se ne bal!

V Detroitu: je . . . veliko število organiziranih kompanij, izvežbanih katoličanov, ki nosijo uniforme, puške, ki imajo velike vojašnice, v katerih se vežbajo in kjer imajo shranjeno amunicijo in orožje. Državni častniki trdijo, da se te vojašnice, orožje in amunicija last katoliške cerkve . . . Ko je bil župnik fare sv. Frančiška v Detroitu vprašan, kaj je namen te organizacije te cerkvene kompanije, ki lasti ono veliko vojašnico . . . ni vedel, kdo so častniki te katoliške kompanije . . ." — Ta je natiskano v dvajsetem stoletju v slovenskem listu in sicer kot eden uvodnih člankov lista, katerega je urednik neki Konda. Pfui.

V Detroitu ima cerkev sv. Frančiška (poljska) veliko katoliško vojašnico, kjer se "katoliške kompanije vežbajo v orožju", "imajo uniforme, puške". V teh vojašnicah imajo vse polno orožja in amunicije". Župnik te cerkve pa je Kondatu tajil, da bi kaj vedel o vsem tem, dasi mu stoji vojašnica ravno pred nosom. Neko nedeljo je baje šel Konda mimo cerkve (v cerkev tako itak ne gre), in tam je videl na "svoje lastno začudenje korakati razne uniformirane čete, oborožene od pet do ust, na čelu jim vojaška godba in prapor, na katerih so bile narisane razne pošasti in zmaji". (Revež že vidi, kdo ga bode vzela, ako mu dobi Bog ne da posebne milosti). In mislite si, kam se pomikajo te čete, vprašuje prestrašen ta urednik? "Sledite jim in opazili boste, da koraka vsaka kompanija proti svoji cerkvi, katero so prisegli braniti . . ." "Takah oboroženih mož je samo v Detroitu od 500 do 600". — Toda najlepše pa pride sedaj! — Rojaki veste, kdo so te katoliške kompanije, strah našega junaka? "Poljska sokolska Zveza." In kaj mislite, kaj so te vojašnice? To so njih narodni domi! — Pa še ena je taka organizirana katoliška kompanija. In ta je "Kosciuskova straža", enaka mladeniška organizacija poljske mladine. — No, ali nima g. Konda toraj dovolj uzroka trepetati? — Rojaki, kaj pravite na to? Ali vas je kaj strahl! Hvala Bogu, da imamo Kondata, da nam je to zaroto o pravem čase odkril. Vi se še smejate? — Le počasi! le počasi! Ne mislite, da ste kot Slovenci tako varni! O ne, ne! Pomislite! nevarnost je že prav pred durmi. Tudi med Slovenci imamo že tako organizirane če-

te katoliških kompanij! — Kje: — No, le pomislite! Prav pred durmi uredništva tega svetovnega lista jih imate! Chicažani bojte se! Tam v So. Chicago so skriti. Tam ima prav cerkev sv. Jurija take svoje katoliške kompanije. In g. župnik Krašovec tudi skrivaj vežba svoje vojake zoper Vas. Kaj? ali nimate tam celo "vitezov", ki se imanujejo "Vitezi sv. Jurija"? Ali niso že ti možje na "farško" komando enkrat potegnili svoje britke sablice in napadli mirne in nedolžne rdečkarje? — Hm! Kaj to ni nič? — Vidite, da imajo junaški Konda prav.

In najde se med nami še duševni revček, ki more tako bedastočo čitati, naročati in še drago plačevati! Pamet. Pamet.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

1. J. P., Cleveland, O. Kaj pomeni beseda "tabernakel?"

"Tabernakel" je latinska beseda "Tabernaculum" in pomeni šotor. Ko so Izraeli šli iz Egiptovske sužnosti jim je Bog zapovedal, da naj si naredijo šotor, kamor so spravili skrinjo zaveze, kjer je bil Bog posebno pričujoč v oblaku med dvemaangeljema. Sv. cerkev je vzela isto besedo, ker tudi mi potujemo skozi puščavo sveta v obljubljeni deželo — v nebesa in imamo Gospoda Jezusa med seboj, ki je pričujoč v sv. Hostiji na oltarju. Zato bi pa pravilno moral vsak tabernakel biti zagrnjen, da bi se videlo kot šotor. — Ker pa dandanes niti sam Gospod Jezus v presv. Rešnjem telesu ni več varen pred tatovi in pred satanskim sovraštvom do Boga, da bi kleta roka ne prišla in ne oskrunila, zato pa more biti tabernakel močno narajen in zaklenjen, da zlobna roka ne more tako lahko do presvete Hostije. Zato niso tabernakli več v obliki šotorov. Pač bi morali biti pravilno zagrnjeni.

2. A. M., v Chicagi, Ill. Ali mora dekle, ki hoče stopiti v samostan, dokončati (graduirati) na kaki župnijski šoli, da more biti sprejeta v red?

Ne!

3. V. B., v Clevelandu, O. — Bil sem v tretjem redu v starem kraju. Rad bi zopet vršil svoje dolžnosti Ali morem biti še enkrat sprejet? 2. Kje bi mogel biti sprejet v Clevelandu, O.

1. Ne. Preskrbite si samo redovne znake in začnite vršiti dolžnosti reda. 2. Najbližje za Vas je cerkev sv. Jožefa na Woodland Ave. in E. 23-a cesta.

4. S. K., v Pittsburgh, Pa. — 1. Ali je škof Jeglič prišel v Ljubljano iz Bosne? 2. Ali je res Hryat?

1. Res. — 2. Ne, temveč Kranjec, Gorenjec, rojen v Begunjah blizu Brezij. O tem je pred kratkim pisal Glas Naroda. Morda ste prezrli.

